

LBRIS

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Mina Decu

Concept grafic și DTP:
Silvia Olteanu

Corector:
Dorina Lipan

Editura Publisol îi este recunoscătoare dlui Marcel Petrișor pentru ajutorul acordat în procesul de selectare a titlurilor prezentei serii de autor.

Copyright © Leonida Neamțu, 1973
Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.
Toate drepturile rezervate.

Publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1
Tel.: 021.336.36.33
E-mail: office@publisol.ro
Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEAMȚU, LEONIDA

Blondul împotriva umbrei sale / Leonida Neamțu. -
Petrești : Publisol, 2021

ISBN 978-606-9605-81-3
821.135.1

Tipar: Artprint

We know
books

LEONIDA NEAMȚU

Blondul împotriva umbrei sale

Publisol

Cuprins

BLONDUL ÎMPOTRIVA UMBREI SALE	5
Capitolul 1	5
Capitolul 2	15
Capitolul 3	24
Capitolul 4	37
Capitolul 5	47
Capitolul 6	57
Capitolul 7	68
MIHAELA ȘI CUTREMURUL	76
RĂPIREA LUI MARLOW	83
MIRAJE PE MĂRILE SUDULUI	86
O IPOTEZĂ ABSURDĂ	97
FOTOGRAFII, STAMPE, CĂLĂTORII...	100
RAPORT FINAL	103

CELE DOUĂ OBSESII ALE OMULUI-ȘOPĂRLĂ 108

UN WESTERN APROAPE CLASIC 113

ROMAN DETECTIV (CLASIC) ÎN DOUĂ VOLUME 115

RISCURILE MESERIEI 117

MARMURA ȘI NISIPUL 120

ULTIMA AVENTURĂ ȘI VISUL ETERN 122

GLONȚUL DE AUR, DREPT ÎN TÂMLĂ, SUS 125

Capitolul 1 125

Capitolul 2 127

Capitolul 3 128

Capitolul 4 132

Capitolul 5 133

Capitolul 6 137

Capitolul 7 139

Capitolul 8 145

Capitolul 9 149

Capitolul 10 152

Capitolul 11 156

Capitolul 12 165

Capitolul 13 166

SCĂRILE 176

ZĂPEZILE DE LA CAPĂȚUL FIRULUI 184

TURNURILE 186

LEONIDA NEAMTU s-a născut în 1934, la Soroca (azi, Republica Moldova). În 1940, odată cu ocuparea Basarabiei, familia se refugiază în Maramureș, locuind în Vișeu, apoi în Sighet.

După studiile liceale, urmează cursurile Facultății de Filologie a universității clujene.

Debutează, în 1952, cu un volum de poezii, în *Almanahul literar*, revistă coordonată de poetul A.E. Baconsky. Începând cu anul 1964 începe să publice exclusiv romane.

Devine redactor la *Almanahul literar* (care își va schimba numele în *Steaua*) și membru al Uniunii Scriitorilor din România.

Moare pe 25 octombrie 1991, la Cluj-Napoca, lăsând în urmă peste treizeci de volume publicate și câteva manuscrise.

BLONDUL ÎMPOTRIVA UMBREI SALE

Capitolul 1

La Cluj, toamna pică dinspre sud, dinspre dealul Feleacului, agresivă ca o cenușie și rea caracatiță, cu lungi tentacule de ceață ucigătoare și mari tristeți *definitive*, dizolvante.

De cele mai multe ori vine brusc; puțin după vremea amiezii, cerul, senin o clipă mai înainte, devine umbrelă plumburie gata să-și năruie faldurile peste cetate. Abia dacă ai avut vreme să observi că vara s-a dus, că iarba arsă, tocită de lumină, începe să se retragă încet, în pământ, și, pe neașteptate, ceața Someșului face punct de joncțiune cu ceața ce coboară Feleacul, undeva în preajma Turnului Croitorilor, ca două oști amice, bucuroase să se contopească în vederea unui asediu mai îndelungat asupra orașului și a sufletelor sale păcătoase și neliniștite.

La Cluj, când plouă și ești trist, îți amintești neapărat că ai fost cândva student și tânăr și, oricât de miserabili și grei vor fi fost anii aceia, ei îți apar dauriți și teribili și, mai ales, ireversibili cu totul...

Ocolind băltoacele, mi-am cumpărat din obișnuință ziarul local, în drum către redacție, unde în ziua aceea nu aveam mare lucru de făcut. Nu cred că era mai mult de unsprezece, dar, într-o astfel de zi posomorâtă, orele își pierd din importanță și seamănă una cu alta. Redacția e pe strada Horia (care, la capătul ei, izbește-n gară), într-o clădire ce nu atrage atenția

prin nimic. Nu poți bănuî că dincolo de acele ferestre activează un număr însemnat de genii.

Prin birouri nu l-am găsit decât pe vechiul meu inamic, poetul V., ce discuta pașnic cu *fetele* noastre, fumând prelung și clipind rar din ochii lui bulbucați, în vreme ce lumina becului aprins se cuibărea leneșă în păru-i sur. Prin sobe ardea gazul, și sâsăitul lui îți dădea senzația liniștitoare a eternității: încă o toamnă, pe urmă încă o toamnă, pe urmă încă o... Și tot așa!

În sala beletristicii nu mișca nimic; doar o muscă, scărpinându-se, înțepenise pe dosare. Am aprins lumina și m-am așezat, puțin plictisit că n-am cu cine schimba o vorbă. Teancurile de manuscrise aruncate peste mese păreau foarte moarte. Poate că și erau! Biroul meu e între două ferestre; alți vechi inamici, A. și S., ca și inamici mai proaspeți, precum P. și T., ocupă birouri în aceeași sală, însă, cum am spus, în clipa aceea la „beletristică“ domnea o tăcere sumbră, de parcă aș fi intrat într-o redacție fantomă...

Iată, deci, atmosfera în care începe incredibila aventură pe care am intenția de a o istorisi.

Cunosc prea bine *teoria detașării*. Știu că, pentru a fi veridic și obiectiv când povestești despre o anumită întâmplare petrecută într-un anumit loc, trebuie să fugi cât mai departe de locul cu pricina. Cu cât depărtarea va fi mai substanțială, cu atât scenele vor înflori mai amplu și mai bogat în imaginația naratorului. Prin urmare, chiar mâine ar trebui să iau bilet pentru Honolulu. Nu știu de ce, când cineva vrea să arate metaforic că are de gând să plece departe, se referă neapărat la Honolulu, punct care, de altfel, îmi convine de minune și mie. De la Cluj până acolo vor

fi fiind câțiva kilometri, dar, din păcate, n-am să pot ateriza mâine, sau poimâine în locul pomenit, pentru simplul motiv că nu mă aflu în concediu. Prin urmare, senzaționala istorie cu privire la „lupta Blondului împotriva *umbrei* sale“ sunt nevoit să o redactez rămânând chiar în orașul unde s-a petrecut întreaga acțiune: Clujul. Sunt foarte îngrijorat cu privire la destinul acestei cărți. Mi-e teamă că, neputându-mă *detașa* (la Honolulu, sau cel puțin la Mogoșoaia), n-are să-mi reușească.

Mai ales că nu știu cum să încep! Se împlinește exact un an și, într-un fel sau altul, această aniversare ar merita să fie sărbătorită. În urmă cu trei sute șazeci și cinci de rotații ale Pământului împrejurul axei sale, într-o zi mult asemănătoare celei de azi, aș zice cu totul asemănătoare – căci ce nu se repetă? – mă aflu în același loc, sub lumina posomorâtă a becurilor aprinse în plină zi, luptându-mă cu tristețea deznădăjduită a dimineții pluvioase; singura diferență era că musca amărâtă care azi zace leșinată pe dosarele vechiului meu inamic A., vreau să cred că aceeași muscă – fiindcă, dacă-mi permiteți această cugetare, și *muștele se repetă* – dădea, inexplicabil, semne de puternică enervare și, profitând de un moment de neatenție, s-a repezit, lipicioasă și rece, direct în urechea mea dreaptă.

M-am plesnit cu palma peste ureche, gata să mi-o smulg. Musca, firește, a scăpat, dovadă că și acum se preface moartă, în viață fiind, pândindu-mă.

FuriOS, mi-am luat pardesiul, m-am înfipt în pălărie și am părăsit redacția. Faldurile ploii ascundeau câini umezi cu dinții tociți și ochii plini de o teroare neînțeleasă. Cuprins de inspirație, am apucat autobuzul 5,

prin fața stației căruia treceam ca din întâmplare. Dar ce se petrece cu adevărat întâmplător?! Se părea că mâna nevăzută a destinului, moale și discretă ca a unei necunoscute cu fața umbrită de un voal bleu, mă condusese către acel autobuz numărul 5, în care am sărit fără ezitare.

După ce merse de-a lungul Someșului și străbătu câteva perdele de ploaie, autobuzul opri undeva lângă Studioul de Radio. Grăbit să scap din înghesuială, am sărit direct într-o băltoacă, stropindu-mă bine. Totuși, în partea aceea a orașului ploaia încetase. M-am strecurat pe sub un gard strâmb, gândindu-mă că, judecând după cum începusem ziua aceea, normal ar fi să nu-l gădesc acasă pe vechiul meu inamic, Blondul, însă lucrurile s-au petrecut cu totul altfel, aș îndrăzni să zic de două ori altfel, și o să vedeți de ce. Numele adevărat al Blondului nu am intenția de a-l dezvălui nici în această carte; pentru un fost agent secret, viața pe care o duce aici la marginea orașului, în grădina ce o lucrează singur, în mijlocul căreia a construit cu propriile mâini o cabană mică, pare din cale afară de retrasă și liniștită.

În realitate însă, mereu i se întâmplă câte ceva.

S-ar zice că *Aventura*, de care a avut parte din belșug în tinerețe și din calea căreia încearcă să se fe-rească acum cu tot dinadinsul, se agață de el cu orice preț, iubindu-l foarte, pesemne...

Nu demult, Blondul a fost amestecat, firește fără voia sa, într-o abracadabrantă poveste cu *păianjeni*, despre care am scris la momentul potrivit, iar acum...

Aș fi putut trece cu ușurință peste gardul scund ce mărginește *domeniile* Blondului, așa cum făcusem de nenumărate ori, ignorând porțița firavă, încuiată

din pură cochetărie cu un *zar* imens, mult mai potrivit, desigur, la poarta unei cetăți. Preferând însă, din motive neclare, să dau aparențele unui om civilizat, mi-am întins mâna căutând soneria semisecretă, interioară, și am apăsat de mai multe ori, semnalizând în *morse* „deschide“!, așa cum se cuvine când faci vizite unui fost agent secret.

Trecu o clipă și Blondul apăru pe cărare.

Ochii totdeauna vag surâzători ai acestui om trecut prin atâtea mi se părură de data asta, cum să zic, opaci, lipsiți de viață. Venea cu un mers leșinat, legănând în palmă cheia grea, aruncându-mi încă de la distanță o căutătură pe care n-am știut cum s-o interpretez. „Vizită nepotrivită!“, mi-am zis. El răsuci cheia, cu privirea plecată, deschise porțița larg, mă fixă cu niște ochi mari și străini, care erau și nu erau ai lui, și-mi aruncă următoarele cuvinte, de necrezut:

– Intrați, domnule! Cu ce ocazie pe la mine?

De necrezut, fiindcă nu în felul acesta întâmpini un vechi inamic. Și apoi, noi eram *per tu* de mulți ani! Ce sens avea pluralul?

Mă lăsă apatic să trec înainte pe cărare și am pășit nesigur spre cabană, întrebându-mă dacă, totuși, nu ar fi mai nimerit să dispar... Niciun cuvânt nu însoți cei o sută de pași ce-i făcurăm. Chiar deasupra noastră, norii plesniseră, grei și urâți, lăsând liberă pentru câteva minute o dungă de cer vânăt, înghețat. Blondul nu mă invită în cabană, cum ar fi fost normal pe această vreme mizerabilă, ci-mi oferă un scăunel sub streășina, cu totul inconsistentă acum, a viței de vie. Se așeză în fața mea pe un scăunel identic și mă examinează lung, cu o stăpânită și rece curiozitate. Ceva îmi dădea ghes să mă ridic și să plec.

Însă, tot ceva îmi șoptea neapărat să rămân.
– Spuneți, zise în cele din urmă Blondul, folosind în continuare pluralul. Vă ascult!

Dar, în condițiile date, nu aveam nimic de zis!

Din cabană se auzi glasul melancolic al pendulei pe care prietenul meu o adusese de la Viena. Dracu' știe ce oră anunța că e. Am sperat o clipă că glasul acela venind *din interior* are să-i sugereze ideea de a mă invita la căldură și de a mă cinsti repede cu una dintre băuturile sale bune, păstrate, cum singur zicea, anume pentru „clipele când sufletul oscilează între tristețe și nehotărâre”; în altă stare de spirit să fi fost, nu aş fi ezitat să mă invit și singur, dar felul cum mă primise vechiul prieten mă paralizase cu adevărat!

– Păi, am murmurat, *tu ce mai zici?*

Apăsasem anume pe *tu*. Speram să-l trezesc din straniul vis în care părea cufundat. Într-adevăr, o vâlvătaie fugară trecu prin ochii Blondului. Apoi privi în jos, parcă încurcat. Tot cu privirile plecate, și frământându-și mâinile, răspunse:

– Eu, hm!!!, bine. Dar tu?

Slavă Domnului, mă tutuise! Dar imediat adăugă acele cuvinte care în acea clipă mi se păreau o culme a nonsensului:

– *Cu ce ocazie pe la mine?*

Niciodată nu mă întrebese așa ceva! Fiindcă nu-l întrebi pe un amic cu ce ocazie îți face vizită; e nepolitic... Parcă trebuie neapărat o ocazie?

Interzis, mă întrebam cam ce ar fi de făcut. Prezența mea, evident, era neavenită. Poate că în interiorul cabanei se află cineva care i-e *mult mai drag*... Greu de crezut. Blondul e un solitar. Nu tolerează în preajma

sa decât pisici. Pisici la propriu. Chiar! Unde o fi pisica Hella? Doarme încovrigată în fața sobei? Bravo! Ține pisica în casă, iar mosafirul afară!

Dar dacă pe Blond îl *părăsiseră mințile, memoria?*

Rumegând această idee, nu din cale-afară de optimistă, mi-am transferat, ca să zic așa, toate privirile asupra fostului agent secret, încercând să operez prin disecție... Vreau să zic că mi-am ascuțit privirile cât am putut de mult. În ciuda acestui efort salutar, n-am obținut mare lucru. Figura lui era impenetrabilă ca un pergament vechi. Și el mă observa pe furis, parcă încercând să înțeleagă *cine sunt și ce vreau*.

– Ce e cu tine, am zis. Parcă ai fi nimerit pe o insulă care numai ieri a țâșnit din valuri!

– De unde știi că nu e chiar așa? răspunse Blondul, cu o voce transparentă și uscată ca un celofan.

Iată-l că se ridică și mă părăsește fără un cuvânt. Minunată ospitalitate! Ocolește cabana și dispăre...

Mi-am mușcat furios degetul arătător, încercând să mă conving că nu visez. Un test cam nesigur: și în vis poți să-ți muști degetul, și tot vis rămâne...

M-am ridicat încetșor, căutând primprejur un punct de sprijin. Printre aracii dezgoliți trecea un vânt umed, pătrunzător. Deasupra mea cerul se închisese din nou, iar în direcția Someșului, în plină amiază, se și ridica o perdea de ceață. Tot în direcția Someșului, chiar când mă pregăteam să dispar, se auzi ceva. Pași. Revenea Blondul? Țintuit de o curiozitate sumbră, am stat să aștept. Să se clarifice... Ce?

Într-adevăr, Blondul era cel ai cărui pași îi auzise; revenea, dar de unde, și de ce mă părăsise pentru minute atât de lungi? Culmea, la picioarele sale se

prelingea, aproape lipită de pământ, Hella cea galbenă, care avea obiceiul să-l însoțească peste tot ca un câțel, deși nu era decât o simplă mătă proastă.

Blondul zâmbi cu *zâmbetul său dintotdeauna* și exclamă, ca și cum m-ar fi văzut pentru prima dată în ziua aceea:

– Ia te uită, avem musafiri! Ce e nou, bătrâne?

Tot e bine că nu mă întreba, pentru a nu știu câta oară, cu ce *ocazie* veneam pe la el! Îl examinam uluit; purtarea sa era inexplicabilă. Inexplicabil mi se părea și micul amănunt că puțin mai înainte purta un fel de scurtă îmblănită, iar acum revenea în vechea lui salopetă de *jardinier*. Unde se schimbase? În magazioara din fundul grădinii? Dar de ce? Și din ce coclauri o culesese pe Hella, pe care eu o crezusem încovrigată, la căldură?

– Mă pregăteam să plec, am zis posac, stând în picioare, nemișcat, acru.

– Am dat o raită pe Someș în sus, să văd *cum e apa*, zise pe un ton firesc Blondul. E tulbure ca dracul în zilele sale rele; nu e rost de pescuit. De ce să pleci? Intră! Mi-e dor de o conversație *dezinteresată*.

I-am aruncat o privire rea.

– Mai înainte n-aș fi spus că ți-e dor de ceva, mai ales de o conversație, chiar și *dezinteresată*!

Oprit în prag, cu mâna stângă pe clanță, Blondul îmi aruncă o privire atentă și îngrijorată. Pisica Hella își freca ceafa de piciorul lui, așteptând să intre.

– Ce vrei să zici?

– Dar tu ce vrei să zici? i-am replicat. Ce vrei să zici, întrebând cu ipocrizie ce vreau să zic eu?! Ai fi putut să mă poștești în casă încă acum o jumătate de ceas, nu să mă ții în frig!

Indignarea creștea în mine cu întârziere.

Blondul se încruntă puțin, tăcu, deschise ușa și, vrând-nevrând, am intrat la căldură. Puține mobile, numai cele strict necesare, se aflau în interior, și asta dădea o impresie de larg și comoditate, deși spațiul în realitate era destul de îngust. Tăcut, mohorât, Blondul scoase din minuscula cămară o sticlă cu unul din cocteilurile sale stranii, cu gust de plantă amară; turnă încetisor, culesese de pe colțul mesei o muscă sucombată și o azvârli afară ca un gospodar; îmi făcu semn să iau paharul și băurăm amândoi.

Deschise larg ochii și *zâmbetul său vechi* reapăru.

– Vrei să zici că mă aștepti de o jumătate de oră? Ce vină am eu? Nu-mi anunțaseși vizita.

– Că te aștept e un fel de a spune. M-ai ținut pur și simplu afară.

– Cum, *te-am ținut*? Nu eram acasă. Știi unde e cheia. De ce n-ai intrat singur?

– Cum era să intru neinvitat?

– Cum era să te invit, dacă nu eram de față!

– Ascultă, ce comedie joci? l-am întrebat. În orice caz, nu e de un gust foarte select.

Blondul aprinse o țigară, îmi întinse pachetul, dar n-am luat. De ce să fumăm pipa păcii? Eram supărat pe el.

Nu zise nimic și mă privi iar foarte fix, de parcă ar fi vrut să constate că mă aflu în deplinătatea facultăților mintale. Grozavă situație; începusem a ne bănuși unul pe celălalt...

– Cum ai procedat? se interesă, pe un ton cât se poate de neutru, deși, jur, era destulă încordare în glasul său. Ai sărit gardul ca de obicei?

Întrebarea puse capaeul.

– N-am sărit gardul! am răcnit. Am pus degetul pe sonerie, ca un om civilizată, și am așteptat să vii, să deschizi...

Blondul tresări, puse ambele palme pe masă și rosti următoarele cuvinte de necrezut:

– Ai așteptat să vin să-ți deschid!... Și-am venit?

– Farsorule! am zis. Ce e asta? Începutul unei aventuri?

El privi puțin într-o parte. Pe chipul acestui bărbat, care începea încetîșor să îmbătrânească, se desenă o expresie cum n-am mai văzut. Resemnare, ciudă, melancolie și încă ceva... Însă imediat mă străpunse cu ochii.

– Începutul unei av...? Cine știe! Reveni cu încă-pățânare la întrebarea sa: *Și, am venit să-ți deschid?*

– Ba bine că nu! Ai venit, m-ai întreat cu ce ocazie te vizitez, te-ai uitat la mine ca la un perete pe care căteii se urinează...

– *Și pe urmă ce am făcut?*

– Cred că ai înnebunit!

– Răspunde-mi, te rog, la întrebare. *Ce am făcut?*

– Ceva colosal de amuzant! M-ai așezat pe un scaun ud, afară, și ai continuat să taci. Din când în când puneai spirituală întrebare: *cu ce ocazie pe la mine, domnule?* Dar, ce? Ai acționat sub stare de hipnoză, nu-ți mai amintești?

Blondul închise ochii. Apoi îi deschise. Vorbi foarte distinct, pe un ton mult coborât.

– Ascultă, zise, și n-am să uit până la moarte expresia de adâncă și nedeslușită teroare de pe figura acestui bărbat curajos, care vreme de cincizeci de ani

înfruntase cu nepăsare destinul și trecuse prin cele mai teribile primejdii. Ascultă, cel care ți-a deschis poarta *nu eram eu.*

– Nu erai tu! Atunci, cine?

– Eu eram plecat... Și până m-am înapoiat, ai făcut conversație, dacă se poate numi aia conversație, cu *umbra mea.*

Ar fi trebuit să izbucnesc în hohote, însă accentul cu care fostul agent secret rostise cuvintele era atât de apăsător, încât mă trecură toți florii. Am tresărit, voinđ parcă să arunc de pe umeri laba cuiva care mi se strecurase pe la spate... În odaie se făcuse frig...

Capitolul 2

Plouă, iar timpul trece... Ciudat că evenimentele de acum un an au și intrat în amintire! Poate că, dacă nu m-aș fi decis să le reconstitui piesă cu piesă, amănunt cu amănunt, după încă un interval, un gol de timp vreau să zic, un șir de ani, despre care apoi te întreb „când au trecut?“, ar fi intervenit chiar uitarea. Ca un efemer arhipelag pierdut în imensitate, ale cărui contururi cunosc o înceată, dar sigură moarte sub asaltul nemilos al oceanului.

Îmi amintesc de tăcerea ce se interpuse între mine și vechiul meu inamic, Blondul, în acea zi de revelații stranii. Și apoi, cuvintele sale ce mă tulburară și mai mult:

– Sigur! Sigur! Ar fi din cale-afară de comod să cred, sau mai bine zis să credem, fiindcă iată-te și pe tine amestecat fără voie în această afacere, că totul e numai un fel de farsă, una destul de sinistă, ce e drept,